

RESSÒ DE LA PARAULA

Maternitat (I)

Cada any, en ocasió de la solemnitat de Santa Maria Mare de Déu, entre altres impulsos, sentim un fort desig de dir en veu alta l'immens valor del «carisma» de la maternitat. És un clam que neix d'una doble mirada. Veure'l realitzat plenament en Maria, la Mare de Jesús, impulsa a anunciar-lo amb força. Veure'l malmès i degradat en la nostra societat, convida a denunciar els errors, les mentides i les crisis que l'amencen.

La nova reforma de la llei de l'avortament, que aquests dies acaba de ser aprovada pels nostres parlamentaris i senadors, acreix, si és possible, aquest impuls de clamar a favor de la maternitat. Sobretot quan s'analitzen els motius que preten fonamentar aquella proposta de llei.

Per a molts plantejaments feministes la maternitat és un problema molest, una mena de pedra a la sabata. És cert que les circumstàncies laborals no afavoreixen la maternitat. Però no és l'única causa, ni la més important. La raó última d'aquesta molèstia rau en el fet que la maternitat és l'afecte que més vincula, en llenguatge vulgar diríem que és l'afecte que «més lliga» i condiona la pròpia vida. (Es compleix la llei de vida: com més perfecte és l'amor, més vincula). Aquest lligam és compensat per la naturalesa mitjançant l'instint matern, una de les tendències més fortes, que busca ser satisfeta espontàniament. És admirable

com funciona aquesta tendència instintiva en els mateixos animals.

Però la contemplació de Maria, Mare de Jesús, avui brilla més que la foscor de la situació en què es troba actualment la maternitat entre nosaltres. No és el moment de deixar-se portar per la tristesa, el descoratjament o la denúncia, sinó d'anunciar el gran regal que tenim els humans en la maternitat. La crisi d'humanisme, l'augment de suïcidis sobretot en l'adolescència, la violència, l'enduriment de la convivència i els enfrontaments de grups, tenen molt a veure amb el buit d'autèntica maternitat.

Fa anys llegíem el testimoniatge d'aquell bisbe tan compromès i tan profundament creient que va ser D. Helder Câmara:

«La meua mare va marcar profundament la meua vida d'home i de sacerdot. (Davant l'assassinat d'un poeta a Fortaleza), va dir: "No sé qui em fa més pena, si la mare de l'assassinat o la de l'assassí". Aquestes lliçons de sentit humà, de generositat de l'ànima, de comprensió de la flaqueza humana, les donava espontàniament, sense que es notés. Les donava per l'exemple, per la vida... Va ser la meua mare qui em va ensenyar a ser incapaç de menjar sol el pa que puc compartir amb el proïsme, el meu germà. Vaig aprendre amb ella a mirar-ho tot amb ulls sempre nous, com si ho veiés per primera vegada. A tenir horror a humiliar o a veure humiliat algú. A no donar lloc als fabricants d'intrigues.

A no descontrolar-me en la discussió, convençut que sols apel·la a crits i paraulotes qui necessita encobrir la pobresa d'arguments. A veure Jesucrist en la persona del pobre. A conservar joventut d'ànima... La meua primera professora va ser la meua mare.» (H. Cámara, *Les dones de la meua vida* [1976]).

Déu va disposar que la primera i més eficaç escola d'humanitat fos la relació amb la pròpia mare. Un gran teòleg va elevar aquest fet a categoria teològica, quan afirmava que d'ell depenia l'obertura a la fe en Déu. No sempre l'absència de fe en Déu és per causa de l'absència d'autèntica maternitat, però sens dubte aquesta manca anuncia la mort de l'home i de Déu.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La desigualtat social i la fam: la gran tragèdia d'avui

El missatge de la Doctrina social de l'Església és un missatge sempre vigent perquè és un missatge que convida, que invita, que exhorta... I ens convida a la justícia social i a la fraternitat, malgrat la desgràcia i la ignomínia de la guerra, del materialisme, del capitalisme despietat, generant més desigualtat, més precarietat, més exclusió dels que més pateixen el drama de la fam al món. La desigualtat, la fam i la pobresa continuen sent els reptes que impedeixen a més de la meitat de la humanitat viure dignament.

Estem convençuts que només des de la nostra trobada amb la realitat de la pobresa podrem assolir la saviesa que ens

permeti complir amb la nostra missió. Busquem col·laborar en la transformació del nostre món. Aportar creativitat, esperança i compromís concret. A la nostra missió destaca el suport als qui necessiten la nostra mà per deixar de ser invisibles, per a no ser condemnats a l'oblit. Llitem contra la cultura de la indiferència que ens impedeix acabar amb la pobresa, la gana i la desigualtat.

Sembla que s'està imposant la idea que els pobres no són només responsables de la seva condició, sinó que constitueixen una càrrega intolerable per a un sistema econòmic que posa al centre els interessos d'alguns grups privilegiats. Un

mercat que ignora els principis ètics crea condicions inhumanes per a moltes persones que ja viuen amb mitjans molt precaris. S'assisteix així a la creació de noves trampes d'indigència i exclusió, produïdes per actors econòmics i financers sense escrúpols, sense sentit humanitari i de responsabilitat social.

Un estil de vida individualista és còmplice en la generació de pobresa i sovint descarrega sobre els pobres la responsabilitat de la seva condició. Però la pobresa no és fruit del destí, sinó conseqüència de l'egoisme. És decisiu donar vida a processos de desenvolupament en què es valorin les capacitats de tots, perquè

la complementaritat de les competències i la diversitat de les funcions donin lloc a una participació en comunitat.

Com diu el Papa: «Els voldria demanar que no em preguntin si hi ha pobres, qui són i quants són, perquè temo que aquestes preguntes representin una distracció o el pretext per apartar-se d'una indicació precisa de la consciència i del cor. No he explicat mai els pobres, perquè no es poden explicar: als pobres se'ls abraça, no se'ls explica. Se'ls promou a un desenvolupament humà i sostenible. No són números. Són persones, però més encara, germans i germanes nostres.»

Mn. Eduard Salinas Muñoz

ECO DE LA PALABRA

Maternidad (I)

Cada año, con ocasión de la solemnidad de Santa María Madre de Dios, entre otros impulsos, sentimos un fuerte deseo de gritar el inmenso valor del «carisma» de la maternidad. Es un clamor que nace de una doble mirada. Verlo realizado plenamente en María, la Madre de Jesús, impulsa a anunciarlo con fuerza. Verlo maltrecho y degradado en nuestra sociedad, invita a denunciar los errores, las mentiras y las crisis que lo amenazan.

La nueva reforma de la ley del aborto, que estos días viene a ser aprobada por nuestros parlamentarios y senadores, acrecienta, si cabe, ese impulso de clamar a favor de la maternidad. Sobre todo cuando se analizan los motivos que pretenden fundamentar aquella propuesta de ley.

Para muchos planteamientos feministas la maternidad es un problema molesto, una especie de piedra en el zapato. Es cierto que las circunstancias laborales no favorecen la maternidad. Pero no es la única causa, ni la más importante. La razón última de esta molestia estriba en el hecho de que la maternidad es el afecto que más vincula, en lenguaje vulgar diríamos que es el afecto que «más ata» y condiciona la propia vida. (Se cumple la ley de vida: cuanto más perfecto es el amor, más vincula). Esta atadura es compensada por la naturaleza mediante el instinto materno, una de las tendencias más fuertes, que busca ser satisfecida espontáneamente. Es admirable cómo funciona esta tendencia instintiva en los mismos animales.

Pero la contemplación de María Madre de Jesús hoy brilla más que la oscuridad de la situación en que se encuentra actualmente la maternidad entre nosotros. No es el momento de dejarse llevar por la tristeza, el desánimo o la denuncia, sino de anunciar el gran regalo que tenemos los humanos en la maternidad. La crisis de humanismo, el aumento de suicidios sobre todo en la adolescencia, la violencia, el endurecimiento de la convivencia y los enfrentamientos de grupos, tienen mucho que ver con el vacío de auténtica maternidad.

Hace años leíamos el testimonio de aquel obispo tan comprometido y tan profundamente creyente que fue Helder Cámara:

«Mi madre marcó profundamente mi vida de hombre y de sacerdote. (Ante el asesinato de un poeta en Fortaleza), dijo: «No sé quién me da más pena, si la madre del asesinado o la del asesino». Estas lecciones de sentido humano, de generosidad del alma, de comprensión de la flaqueza humana, las daba espontáneamente, sin que se notase. Las daba por el ejemplo, por la vida... Fue mi madre quien me enseñó a ser incapaz de comer solo el pan que puedo dividir con el prójimo, mi hermano. Aprendí con ella a mirar todo con ojos siempre nuevos, como si lo viese por primera vez. A tener horror a humillar o a ver humillado a alguien. A no dar lugar a los fabricantes de intrigas. A no descontrolarme en la discusión, convencido de que sólo apela a gritos y palabrotas quien necesita encubrir la pobreza de argumentos. A ver a Jesucristo en la persona del pobre. A conservar juventud de alma... Mi primera profesora fue mi madre.»

H. Cámara, *Las mujeres de mi vida* (1976)

Dios dispuso que la primera y más eficaz escuela de humanidad fuera la relación con la propia madre. Un gran teólogo elevó este hecho a categoría teológica, cuando afirmaba que de él dependía la apertura a la fe en Dios. No siempre la ausencia de fe en Dios se debe a la ausencia de auténtica maternidad, pero sin duda esta carencia anuncia la muerte del hombre y de Dios.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Celebració de Nadal al Seminari. Els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat van celebrar anticipadament el Nadal el dia 15 de desembre, amb l'eucaristia i res de Vespres i el posterior sopar de Nadal, amb els bisbes de les dues diòcesis. Moment per compartir encara els ressons de la recent audiència amb el papa Francesc.

Vida Creixent celebra el Nadal. Cada dos mesos es reuneixen els conductors de grups d'aquest moviment per a jubilats i persones grans. A les vigílies del Nadal, dimarts 20 de desembre a la tarda, es van reunir a la Casa de l'Església. Van poder compartir un moment de pregària a la capella, amb el bisbe Agustí, així com un benestar fraternal per felicitar-se les festes.

S'inicia la restauració del temple de Sant Climent de Llobregat. Amb el desig de millorar l'estat de conservació de l'església parroquial d'aquesta població, s'ha previst una restauració en diverses fases del temple, que ha celebrat ja el seu 1050è aniversari de vida. El primer objectiu és eliminar les humitats que provenen del terra; posteriorment, les pintures murals de l'artista santfeliuenc Joan Torras, i el retaule del presbiteri. El bisbe Agustí va presidir l'eucaristia el passat 11 de desembre, per inaugurar aquesta restauració.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

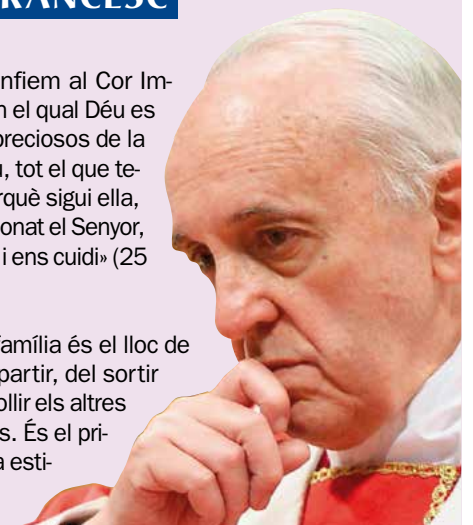

@Pontifex_es: «Mentre el soroll de les armes augmenta, els aliments disminueixen. Per això, no deixem de resar, de jejunar, de socórrer, de treballar perquè les sèdes de la pau trobin espai en la jungla dels conflictes» (23 de juny).

@Pontifex_es: «Fa falta una misericòrdia infinita, com la del Sagrat Cor de Crist, per a remeiar tant mal i tant sofriment com veiem que hi ha en la vida dels éssers humans. Encomanem-nos a Ell i encomanem-li el món!» (24 de juny).

@Pontifex_es: «Confiam al Cor Immaculat de Maria, en el qual Déu es reflecteix, els béns preciosos de la fraternitat i de la pau, tot el que tenim i el que som, perquè sigui ella, la Mare que ens ha donat el Senyor, la que ens protegeix i ens cuidi» (25 de juny).

@Pontifex_es: «La família és el lloc de la trobada, del compartir, del sortir d'un mateix per a acollir els altres i estar al costat d'ells. És el primer lloc on s'aprèn a estimar» (25 de juny).

Avui, Jornada Mundial per la Pau

Des de fa 56 anys, el dia 1 de gener, solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu, se celebra la Jornada Mundial per la Pau. El papa Francesc escriu cada any un missatge en el que ofereix una reflexió i unes propostes per a la construcció de la pau arreu del món.

El tema del missatge per a aquesta ocasió és «Ningú no es pot salvar tot sol. Recomençar des de la Covid-19 per traçar junts camins de pau» i, efectivament, al llarg del text ressonen les preguntes fonamentals que ens podem fer per mirar endavant: Què hem après de la pandèmia? Què podem fer per construir un futur millor, en un món marcat per desigualtats, fam i conflictes, en especial per la guerra a Ucraïna?

Després d'iniciar el seu missatge amb una cita de sant Pau als cristians de Tessalònica, el Papa torna al 2020, és a dir, a la crisi que va generar la pandèmia i que, en paraules seves, «ens va arrossegat enmig de la nit, desestabilitzant la nostra vida ordinària, trasbalsant els nostres plans i els nostres costums, pertorbant la tranquil·litat aparent fins i tot de les societats més privilegiades, generant desorientació i patiment, i causant la mort de tants germans i germanes nostres».

Avui, començant l'any 2023, suggereix el papa Francesc que és bo prendre un temps de reflexió, per fer aprenentatge de tot allò viscut i per deixar-nos transformar, perquè, com ha recordat en diverses ocasions, «dels moments de crisi mai no se'n surt igual: en sortim o millors o pitjors». També recorda «que ningú no es pot salvar tot sol» i que «tots ens necessitem; que el nostre tresor més gran, encara que també el més fràgil, és la fraternitat humana».

I quan pensàvem que el pitjor de la pandèmia havia estat superat, «un desastre nou i terrible es va

VATICAN NEWS

abatre sobre la humanitat». El papa Francesc es refereix a la guerra a Ucraïna com un «flagel» i reconeix que, «encara que s'ha trobat una vacuna contra la Covid-19, encara no s'han trobat solucions adequades per a la guerra. Certament el virus de la guerra és més difícil de vèncer que els que afecten a l'organisme humà, perquè no procedeix de l'exterior, sinó de l'interior del cor humà».

Per traçar junts camins de pau, el papa Francesc, cap al final del seu missatge, indica algunes pistes d'actuació que, com sempre, tenen un nivell d'aplicació personal i un altre comunitari i internacional: «Hem de reprendre la qüestió de garantir la sa-

nitat pública per a tothom; promoure accions de pau per a posar fi als conflictes i les guerres que continuen generant víctimes i pobresa; tenir cura de manera conjunta de la nostra casa comuna i aplicar mesures clares i eficaces per a fer front al canvi climàtic; lluitar contra el virus de la desigualtat i garantir l'alimentació i un treball digne per a tothom, donant suport als qui ni tan sols tenen un salari mínim i travessen grans dificultats».

Podeu consultar el missatge sencer del papa Francesc per a la Jornada Mundial de la Pau d'avui [en aquest enllaç](#) i en el codi QR.

Com s'ha de portar la comunió als malalts?

Les delegacions diocesanes de Pastoral de la Salut i de Litúrgia i Pastoral Sagramental han organitzat un curs bàsic, adreçat als visitadors de malalts que porten la comunió, amb l'objectiu de donar una formació més completa i adequada als voluntaris que realitzen aquest servei tan valuós.

Aquest curs està previst en dos matins de dissabte, els dies 21 de gener i 4 de febrer, de les 10 a les 13.30 h, a la Casa de l'Església, segons aquests continguts:

- La importància de l'Eucaristia en la vida del malalt.
- L'Església viu de l'Eucaristia.
- Característiques del voluntari de la

Pastoral de la Salut: empatia, escolta activa, discreció, confidencialitat, acompanyament, constància, compromís, pregària i vida sacramental, compassió, consol...

- El sagrament de la Redempció.
- Com portar la comunió als malalts?
- Acol·lir, protegir i acompanyar l'etapa final de la vida.

Per a més informació: liturgia@bisbatsantfeliu.cat i salut@bisbatsantfeliu.cat

AGENDA

Noces d'argent i d'or matrimonials. El proper diumenge 8 de gener tindrà lloc la celebració diocesana de la Jornada de la Sagrada Família. El bisbe Agustí presidirà l'eucaristia de les 12 h a la Catedral de Sant Llorenç, amb una invitació especialment adreçada als matrimonis que en els anys 2020, 2021 i 2022 han celebrat els 25 o 50 anys de casament. Serà una ocasió d'agraïment a Déu per la fidelitat dels esposos i pel testimoni de vida que donen enmig del món, senzillament pel fet d'existir.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Jo 2,22-28 / Sl 97 / Jo 1,19-28]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesarea de la Capadòcia i sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cristians.

3. □ Dimarts [1Jo 2,29-3,6 / Sl 97 / Jo 1,29-34]. Santíssim Nom de Jesús; sant Anter, papa (grec, 235-236) i mr.; santa Genoveva (s. V), vg., patrona de París; sant Fulgenci, bisbe (agustiniana).

4. □ Dimecres [1Jo 3,7-10 / Sl 97 / Jo 1,35-42]. Sant Rigobert, bisbe;

sant Odiló, abat de Cluny (†1048); santa Isabel-Anna Seton, rel. paüla, dels Estats Units; santa Àngela de Foligno, rel. terciària franciscana; santa Genoveva Torres, vg.

5. □ Dijous [1Jo 3,11-21 / Sl 99 / Jo 1,43-51]. Sant Telèsfor, papa (grec, 125-136) i mr.; sant Simeó Estilita (388-459), monjo siríac; santa Emilià, vg.; sant Joan Nepomucè Newman, bisbe (redemptorista).

6. □ Divendres [Is 60,1-6 / Sl 71 / Ef 3,2-3a.5-6 / Mt 2,1-12]. Epifania del Senyor, Diada dels sants Reis o mags d'Orient: Melcior, Gaspar i Baltasar,

i també Adoració (dels Reis, o Dora); sant Melani, bisbe.

7. □ Dissabte [1Jo 3,22-4,6 / Sl 2 / Mt 4,12-17.23-25]. Sant Ramon de Penyafort (†1275), prevere dominicà, del Penedès, patró dels juristes i canonistes; sant Julià de Toledo, bisbe.

8. □ Diumenge vinent, Baptisme del Senyor (litúrgia de les hores: 3a setm.) [Is 42,1-4.6-7 / Sl 28 / Fets 10,34-38 / Mt 3,13-17]. Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg., a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelita).

Solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu (A)

▶ Lectura del llibre dels Nombres

(Nm 6,22-27)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Digues a Aarón i als seus fills: “Benèiu el poble d’Israel amb aquestes paraules: ‘Que el Senyor et beneeixi i et guardi, que el Senyor et faci veure la claror de la seva mirada i s’apiadi de tu; que el Senyor giri cap a tu la mirada i et doni la pau.’” Així interposaran el meu nom a favor del poble d’Israel, i jo el beneiré.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que Déu s’apiadi de nosaltres i ens beneeixi.*

Que Déu s’apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s’alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d’un cap a l’altre de la terra. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 4,4-7)

Germans, quan el temps arribà a la seva plenitud, Déu envià el seu Fill, nascut d’una dona, nascut sota la Llei, per rescatar els qui vivien sota la Llei, perquè obtinguéssim ja la condició de fills. I la prova que som fills de Déu és que l’Esperit del seu Fill que ell ha enviat crida en els nostres cors: «Abbà, Pare!» Per tant, ja no ets esclau, sinó fill; i si ets fill, també ets hereu, per gràcia de Déu.

▶ Lectura de l’Evangeli segons sant Lluç (Lc 2,16-21)

En aquell temps, els pastors anaren a Betlèhem i trobaren Maria i Josep, amb el nen a la menjadora. Havent-ho vist amb els propis ulls, van contar el que els havien dit d’aquell infant, i tothom qui ho sentia es meravellava del que deien els pastors. Maria conservava aquests records en el seu cor i els meditava. Després els pastors se’n tornaren, glorificant Déu i lloant-lo pel que havien vist i sentit; tot van trobar-ho com els ho havien anunciat.

Passats vuit dies, quan hagueren de circumcidarlo; li posaren el nom de Jesús; era el nom que havia indicat l’àngel abans que el concebés la seva mare.

▶ Lectura del libro de los Números

(Núm 6,22-27)

El Señor habló a Moisés: «Di a Aarón y a sus hijos, esta es la fórmula con la que bendeciréis a los hijos de Israel: “El Señor te bendiga y proteja, ilumine su rostro sobre ti y te conceda su favor. El Señor te muestre su rostro y te conceda la paz”. Así invocarán mi nombre sobre los hijos de Israel y yo los bendeciré.»

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Que Dios tenga piedad y nos bendiga.*

Que Dios tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / todos los confines de la tierra. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Gál 4,4-7)

Hermanos:

Cuando llegó la plenitud del tiempo, envié Dios a su Hijo, nacido de mujer, nacido bajo la ley, para rescatar a los que estaban bajo la ley, para que recibiéramos la adopción filial. Como sois hijos, Dios envió a nuestros corazones el Espíritu de su Hijo, que clama: “Abba”, Padre!» Así que ya no eres esclavo, sino hijo; y si eres hijo, eres también heredero por la voluntad de Dios.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 2,16-21)

En aquel tiempo, los pastores fueron corriendo hacia Belén y encontraron a María y a José, y al niño acostado en el pesebre. Al verlo, contaron lo que se les había dicho de aquel niño. Todos los que lo oían se admiraban de lo que les habían dicho los pastores. María, por su parte, conservaba todas estas cosas, meditándolas en su corazón. Y se volvieron los pastores dando gloria y alabanza a Dios por todo lo que habían oído y visto, conforme a lo que se les había dicho.

Cuando se cumplieron los ocho días para circumcidarlo, le pusieron por nombre Jesús, como lo había llamado el ángel antes de su concepción.

COMENTARI

«Maria conservava aquests records en el seu cor»

Avui és el primer dia del nou any i no podem oblidar aquest fet en la nostra reunió festiva. Per això la primera lectura ens porta la benedicció del Senyor a tots nosaltres: *Que el Senyor et beneeixi i et guardi, que et faci veure la claror de la seva mirada i s’apiadi de tu... Que el Senyor et doni la pau.* Beneir és invocar la protecció de Déu sobre la nostra vida. Déu vol el millor per nosaltres en aquest any nou. I avui tampoc no podem oblidar la jornada de la pau instituïda per sant Pau VI: el Senyor vol aquesta pau, ell ens la dona; nosaltres l’hem de fer realitat en la nostra vida. Tot això ho vivim en aquest ambient de Nadal: *Els pastors anaren a Betlem i trobaren Maria i Josep amb el nen a la menjadora:* aparentment res d’extraordinari; més aviat molta pobresa: un nen acabat de néixer però que es troba en un estable, que no és precisament el lloc ideal per acollir un nen acabat d’infantar. Però els pastors ho van veure amb ulls de fe; per això *els pastors van contar el que els havien dit d’aquest infant i tothom qui ho sentia es meravellava del que deien els pastors.* Si tothom es meravellava és perquè els pastors havien descobert que aquell nen era el *Salvador, el Messies, el Senyor.* La fe va més enllà de les aparences humanes. I avui és sobretot la solemnitat de la Mare de Déu que és el títol més important de Maria. Per això, l’evangeli subratlla que *Maria conservava aquests records en el seu cor i els meditava.* Aprofundia en el misteri d’aquell infant. També sant Pau en la segona lectura parla del naixement del Fill de Déu, però posa de relleu que és fill d’una dona perquè l’encarnació és ben real: *Quan el temps arribà a la seva plenitud Déu envià el seu Fill, nascut d’una dona, nascut sota la Llei perquè obtinguéssim ja la condició de fills.* El Fill s’ha fet home perquè els homes esdevinguem fills de Déu. Avui recordem amb molt d’agraïment Maria i volem imitar la seva actitud: meditar en el nostre cor la immensitat de l’amor de Déu, la meravella d’un Déu fet home perquè aprenguem nosaltres a ser fills de Déu.

Mn. Jaume Pedrós